

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 90/2011-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť R. B., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 22, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 13 a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 29/2010 a jeho rozsudkom zo 6. júla 2010 a tiež postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 80/2010 a jeho uznesením z 29. septembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2010 doručená sťažnosť R. B., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 22, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 13 a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 149 ústavy postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 29/2010 a jeho rozsudkom zo 6. júla 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 80/2010 a jeho uznesením z 29. septembra 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením policajného orgánu Úradu justičnej a kriminálnej polície Policajného zboru Poprad, odboru skráteného vyšetřovania, oddelenia Levoča (ďalej len „policajný orgán“) sp. zn. ČVS: ORP-3950/OSV-LE-2005 z 19. novembra 2004 vznesené obvinenie pre spáchanie trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení platnom a účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len „Trestný zákon“), a tiež uznesením policajného orgánu z Úradu justičnej a kriminálnej polície Poprad, oddelenia Kežmarok sp. zn. ČVS: ORP-559/OSV-KK-2005 zo 7. februára 2005, ktoré bolo 24. marca 2005 rozšírené. Sťažovateľ v tejto súvislosti v sťažnosti uvádza, že *„Toto rozšírenie tr. stíhania bolo z nepochopiteľných dôvodov vedené aj voči mne a mojej družke – M. B. aj napriek tomu, že ja a ani moja družka z týmto tr. činom nemala nič spoločné a obvinenie, ktoré bolo rozšírené dňa 24. 3. 2005 sa týkalo skutku, za ktorý zniesol vyšetřovateľ obvinenie P. K., S. D. a L. G. čiže s týmto skutkom som ani ja a ani moja bývalá manželka nemala nič spoločné a ani R. J. Jednalo sa o úplne iný tr. čin.“*

Zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 2 Trestného zákona bol sťažovateľ obvinený spolu so S. D., R. J. a M. B.

Uznesením policajného orgánu z 10. novembra 2005 bolo trestné stíhanie prerušené pre neprítomnosť obvineného P. K. V prerušenom trestnom stíhaní policajný orgán

pokračoval 13. mája 2009, t. j. až o necelé štyri roky. Sťažovateľ tvrdí, že v jeho trestnej veci nebol dôvod na prerušenie trestného stíhania, keďže skutok, pre ktorý bol sťažovateľ trestne stíhaný, nijako nesúvisel s P. K. a sťažovateľova trestná vec mala byť vylúčená na samostatné konanie. Vzhľadom na túto skutočnosť došlo podľa názoru sťažovateľa k neúmerným prieťahom v konaní, a tým k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 29/2010 zo 6. júla 2010 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podvodu v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 2 Trestného zákona, pričom okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože bol toho názoru, že trest uložený mu rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1 T 3/05 z 18. mája 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 To 22/05 zo 16. novembra 2005 v trvaní deviatich rokov nepodmienečne so zaradením na výkon trestu do III. nápravno-výchovnej skupiny a ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov je dostatočný. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 80/2010 z 29. septembra 2010 zamietol odvolanie sťažovateľa, ako aj ďalších obžalovaných (S. D. a R. J.).

V čase podania sťažnosti sťažovateľovi ešte nebolo doručené namietané uznesenie krajského súdu. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že *„po obdržaní písomného vyhotovenia uznesenia KS v Košiciach moju sťažnosť písomne doplním a pripojím kópie právoplatných rozhodnutí“*. Dňa 15. decembra 2010 boli ústavnému súdu doručené kópie rozhodnutí, na ktoré sťažovateľ v sťažnosti poukazuje, avšak ústavnému súdu nebolo až do dňa predbežného prerokovania jeho sťažnosti doručené jej doplnenie vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu, t. j. všetky námietky sťažovateľa uvedené v jeho sťažnosti z 22. novembra 2010 (doručenej ústavnému súdu 23. novembra 2010) smerujú v zásade proti namietanému rozsudku okresného súdu.

Sťažovateľ namieta, že namietaným rozsudkom okresného súdu došlo k porušeniu princípu rovnosti v právach garantovaného čl. 12 ods. 1 ústavy, a to z dôvodu, že okresný súd vyhodnotil dôkazy nesprávne a jednostranne – v prospech poškodeného, a teda

v neprospech obžalovaných. Podľa tvrdenia sťažovateľa jediným dôkazom proti nemu bola výpoveď samotného poškodeného, ktorá mala byť vyvrátená ďalšími dôkazmi.

Sťažovateľ poukazuje na to, že počas celého trestného konania on aj ďalší obvinení tvrdili, že poškodený si u nich objednal vraždu troch osôb – svojho bývalého milenca, súčasného milenca bývalého milenca poškodeného a pracovníčky daňového úradu, za čo im poškodený dal 90 000 Sk, pričom sťažovateľ spolu s ďalšími obvinenými odmietli objednávku poškodeného zrealizovať. Napriek oznámeniu sťažovateľa o objednávke troch vražd poškodeným sa orgány činné v trestnom konaní dosiaľ jeho oznámením nezaoberali, ale naopak, obvinili jeho a ďalších z trestného činu podvodu. O predmetnej objednávke troch vražd existuje podľa tvrdenia sťažovateľa zvukový záznam, ktorým sa okresný súd nezaoberal. Sťažovateľ tvrdí, že poškodený sa na hlavnom pojednávaní k objednávke troch vražd priznal. Tým, že orgány prokuratúry predmetnú objednávku troch vražd nestíhajú, konajú podľa sťažovateľa v rozpore s čl. 149 ústavy.

K porušeniu čl. 16 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že z výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že tento má „nadštandardné vzťahy s políciou, ktorá mu poskytla v priebehu vyšetrovania záznam našich telefonických hovorov“. Sťažovateľ tvrdí, že požiadal okresný súd o zabezpečenie prepisu týchto odposluchov, avšak okresný súd jeho požiadavke nevyhovel. Navyše, sťažovateľ považuje príkaz vydaný Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. KSPO-18-1/2004 zo 16. apríla 2004, ktorým bolo povolené odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností telefónnej stanice patriacej sťažovateľovi, za nezákonný, keďže nebol odôvodnený.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o nej rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, „že rozhodnutiami OS v SNV a KS v Košiciach došlo k porušeniu:

čl. 12 ods. 1; čl. 16 ods. 1; čl. 17 ods. 2; čl. 19 ods. 1, 2; čl. 46 ods. 1; čl. 47 ods. 3; čl. 48 ods. 2; čl. 50 ods. 2; čl. 149; čl. 22 Ústavy SR; a čl. 6 ods. 1; čl. 8 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane... čl. 13; čl. 36 Listiny zákl. Práv a slobôd

a aby ÚS SR zrušil rozsudky a uznesenia KS v Košiciach a OS v SNV, kde boli porušené moje práva a slobody podľa ods. 1 čl. 127 Ústavy SR a zrušil tieto rozhodnutie a aby nariadil aby ten, kto tieto práva a slobody porušil, vo veci znovu konal, aby ÚS SR zakázal v pokračovaní – porušovaní zákl. práv a slobôd ako aj ľuds. práv vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy kt. SR a aby ak je to možné, prikázal, aby ten, kto porušil tieto práva a slobody podľa ods. 1 čl. 127 Ústavy SR obnovil stav pred porušením.“.

Sťažovateľ ďalej navrhuje, aby „ÚS SR zaviazal toho, kto tieto porušenia spôsobil, k úhrade primeraného finančného zadosťučinenia ako aj k náhrade súdnych trov a odmien advokáta, ktorý mi bol ustanovený. Vyšku sumy dodatočne doplním, nakoľko mi ešte nebolo doručené rozhodnutie o výške úhrady advokátovi za jeho zastupovanie.

Výška požadovanej sumy:

- za nerešpektovanie súkromného a rodinného života neodôvodnenými odposluchmi 5.000,-€

- za porušenie čl. 6 Dohovoru o ochrane... 5.000,-€.“.

Sťažovateľ spolu so sťažnosťou doručil ústavnému súdu aj žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 22, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a podľa čl. 13 a čl. 36 listiny, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 149 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 29/2010 a jeho rozsudkom zo 6. júla 2010 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 80/2010 a jeho uznesením z 29. septembra 2010.

1. K namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 29/2010 a jeho rozsudkom zo 6. júla 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc

všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 80/2010 a jeho uznesením z 29. septembra 2010

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd považoval za potrebné poukázať tiež na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že sťažovateľ dosiaľ nedoplnil svoju sťažnosť o námietky smerujúce proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 80/2010 a jeho uzneseniu z 29. septembra 2010, a to napriek tomu, že to v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 23. novembra 2010 avizoval. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ako aj skutočnosti, že krajský súd potvrdil namietaným uznesením rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T 29/2010 zo 6. júla 2010, ústavný súd považoval námietky uvedené v sťažnosti tak za námietky smerujúce proti namietanému rozsudku okresného súdu, ako aj za námietky smerujúce proti namietanému uzneseniu krajského súdu a v tomto rozsahu túto časť sťažnosti aj predbežne prerokoval.

Zo sťažnosti možno vyvodit', že väčšina námietok sťažovateľa smeruje proti hodnoteniu dôkazov v jeho veci konajúcich súdov. Sťažovateľ najmä tvrdí, že jediným

dôkazom, na základe ktorého bol uznaný za vinného, bola výpoveď poškodeného, ktorú sťažovateľ považuje za nepravdivú.

V súvislosti s uvedenou námietkou sťažovateľa ústavný súd poukazuje na odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „*Obhajoba obžalovaných bola jednoznačne vyvrátená výpoveďou a tvrdením poškodeného J. H., ktorý ozrejmil, že obžalovaný D. a B. sa mu ponúkli, že mu vymôžu dlžnú sumu od svedka Roháča za odmenu 20 percent z dlžnej sumy. Na tomto sa s nimi aj dohodol, pričom na druhý deň prišli za ním obžalovaná B. a obžalovaná J. a žiadali od neho peniaze vo výške 90.000,-Sk, čo odôvodnili tým, že oboch obžalovaných zadržali kukláči, keď vymáhali pre neho peniaze a tieto potrebujú zložiť ako kauciu, aby boli prepustení zo zadržania. Obžalovaná B. mu povedala, že v sobotu mu peniaze vráti. Poškodený ďalej popísal, ako odovzdal za prítomnosti svedka Ing. J. D. peniaze v obálke, ktoré mu vrátené neboli...*

I svedok Ing. J. D. zhodne ako poškodený potvrdil, že sa náhodne stretol s poškodeným, šiel s ním v aute, po chodníku išli dve ženy, ktorým odovzdali obálku, čo bolo v obálke uviesť nevedel. Svedkovia J. Š. a J. R. zhodne potvrdili, že obžalovaní D. a B. za ním boli, rozprávali sa s ním o tom, či je svedok R. dlžný poškodenému peniaze, nezbili ho, nevyhrážali sa mu a po krátkej chvíli od neho odišli.

Správne postupoval okresný súd, keď na základe takto vykonaného dokazovania, tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo a vo vzájomnom súhrne a uznal obžalovaných vinných zo spáchania skutkov uvedených vo výrokovej časti rozsudku.

Krajský súd sa stotožňuje v plnom rozsahu s dôvodmi napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Je tiež toho názoru, že tvrdenia obžalovaných a ich obhajoba postráda logiku a tvrdenie poškodeného Jána H. v spojitosti s výpoveďami svedka Ing. D., J. R., T. B., A. H. a J. Š. je logické a do seba zapadá.“

Z citovaného vyplýva, že výpoveď poškodeného nebola jediným dôkazom, na základe ktorého okresný súd a následne tiež krajský súd vo veci rozhodli, čo vyvracia uvedenú námietku sťažovateľa.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej tvrdí, že poškodený si u neho a ďalších spoluobvinených objednal vraždu troch osôb, pričom pravdivosť tvrdení o tejto objednávke má vyplývať z ním vyhotoveného zvukového záznamu, ktorý má v dispozícii. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na zápisnicu z hlavného pojednávania pred okresným súdom konaného 1. júna 2010, z ktorej vyplýva, že na otázku vo veci konajúceho sudcu týkajúcej sa ďalších návrhov na doplnenie dokazovania reagoval obhajca JUDr. V. K. (ďalej len „obhajca“), ktorý uviedol: *„Žiadame potom predložiť nahrávku, ktorý urobil obžalovaný B. a obžalovaný D. s poškodeným J. H. a máme urobiť prepis a doručiť ho spolu s nahrávkou?“* Na toto vyjadrenie obhajcu vo veci konajúci sudca uviedol: *„Môžte urobiť prepis a doručiť ho spolu s nahrávkou.“*

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ ani nikto z ďalších spoluobvinených a rovnako ani ich obhajcovia nikdy do spisu nedoložili predmetnú nahrávku ani jej prepis. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že vo veci konajúce súdy na tento dôkaz nemohli prihliadať, keďže ho v čase rozhodovania nemali k dispozícii. Navyše z obsahu odvolania sťažovateľa proti namietanému rozsudku okresného súdu nevyplýva, žeby sťažovateľ na tento dôkaz poukazoval, resp. namietal jeho nevykonanie. Preto nemožno vo vzťahu k postupu a namietanému rozsudku krajského súdu v sťažovateľovej veci namietat', že nezohľadnil pri svojom rozhodovaní túto námietku sťažovateľa.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa týkajúceho sa odposluchov jeho telefonickej linky, ktoré boli vykonané na základe príkazu vydaného Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. KSPO-18-1/2004 zo 16. apríla 2004 a ktoré by mali preukazovať jeho nevinu, ústavný súd zistil, že na hlavnom pojednávaní konanom 18. mája 2010 sťažovateľ v rámci svojho výsluchu uviedol, že *„by som chcel požiadať, že či bude možné vyžiadať tento telefonický prepis, aby sa dokázala moja nevina, že kto tu klame alebo neklame“*. Zároveň ale zo zistení ústavného súdu vyplýva, že na žiadnom z ďalších hlavných pojednávanií sťažovateľ nenavrhol doplniť dokazovanie v tomto smere, a to napriek výzvam vo veci konajúceho sudcu stranám konania, aby predložili ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Do trestného spisu predložil sťažovateľ len kópiu písomného záznamu Prezídia Policajného

zboru, odboru zvláštnych policajných činností Košice – Východ, z ktorého vyplýva, že telefónna stanica evidovaná na meno sťažovateľa bola odpočúvaná v období od 16. apríla 2004 do 3. augusta 2004. Aj v súvislosti s týmto tvrdením sťažovateľa ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ vo svojom odvolaní proti namietanému rozsudku okresného súdu nepoukazoval na tento dôkaz (prepis jeho telefonického hovoru) a nenamietal jeho nezadováženie či nevykonanie okresným súdom, a preto sťažovateľ nemôže účinne namietat', že krajský súd túto skutočnosť nezohľadnil pri svojom rozhodovaní.

Podľa tvrdenia sťažovateľa sa poškodený na hlavnom pojednávaní k objednávke troch vražd priznal. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že toto tvrdenie sťažovateľa obsah zápisníc o hlavných pojednávaniach nepotvrďuje. Na hlavnom pojednávaní konanom 18. mája 2010 poškodený uviedol, že *„Ja neviem o tom, že by som niekoho na nejakú likvidáciu najímal.“* Obžalovaný S. D. následne uviedol, že *„Nás ste najímali pán H. ste im vám konkrétne vravím to, chceli ste im oči vybrať a jazyk vyrezať? Je to pravda?“*. Poškodený J. H. reagoval: *„Ved' to si zaslúžia.“* Rovnako z výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní nevyplýva, že by mu polícia poskytla záznam z odposluchu sťažovateľových telefonických hovorov. Poškodený vypovedal len o tom, že sa od príslušníkov polície dozvedel, že mu bolo volané *„z automatu“*.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa formulované v sťažnosti obsah predmetného súdneho spisu, predovšetkým zápisnice o hlavných pojednávaniach (na ktoré sa ako dôkaz sťažovateľ v sťažnosti odvoláva, pozn.), nepotvrďujú, pričom ďalšie z nich sťažovateľ neuviedol vo svojom odvolaní proti namietanému rozsudku okresného súdu, a preto nemôže účinne namietat', že krajský súd vo svojom rozhodnutí na nich nereagoval, resp. ich nezohľadnil. Za daných okolností nemohlo podľa názoru ústavného súdu dôjsť namietaným postupom krajského súdu a jeho uznesením z 29. septembra 2010 k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a listiny ani práv podľa dohovoru. Navyše ústavný súd po preskúmaní spisovej dokumentácie konštatuje, že namietané uznesenie krajského súdu je primeraným spôsobom odôvodnené a v žiadnom prípade ho nemožno považovať za arbitrárne.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ tiež namieta porušenie svojho práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť v štádiu prípravného konania, ktoré bolo uznesením policajného orgánu ČVS: ORP-201/OEK-LE-2005 z 10. novembra 2005 prerušené a následne sa vo veci takmer 4 roky nekonalo, pričom dôvod prerušenia konania (neprítomnosť obvineného P. K.) podľa sťažovateľa nijako nesúvisel s jeho trestnou vecou.

V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z obsahu súvisiaceho trestného spisu vyplýva, že okresnému súdu bola obžaloba v predmetnej trestnej veci doručená 9. marca 2010, čím bolo prípravné konanie, v rámci ktorého malo dôjsť k porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, skončené. Od tohto dátumu začala plynúť lehota na podanie sťažnosti proti prieskumom v prípravnom konaní. Sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu 23. novembra 2010, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene. Ústavný súd navyše pripomína, že táto časť sťažnosti smeruje proti postupu policajného orgánu, ktorý sťažovateľ vo svojom návrhu na rozhodnutie (petite) za porušovateľa svojich ústavou garantovaných práv výslovne neoznačil.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2011